

Paul Hattaway

Seceriș bogat
în ASIA

O autobiografie misionară

Traducere de Raluca Mirăuță

Cuprins

Prefață	11
Introducere	13
Capitolul 1: Omul cu jumătate de creier	15
Capitolul 2: Consumi oxigenul de pomană	21
Capitolul 3: Prins în cârligul lui Dumnezeu	28
Capitolul 4: Toate lucrurile s-au făcut noi	37
Capitolul 5: Noul meu tată	43
Capitolul 6: Putere de Sus	50
Capitolul 7: O noapte sfântă	58
Capitolul 8: Aventura începe	65
Capitolul 9: Măgăruș pentru Isus	71
Capitolul 10: Mană din cer	80
Capitolul 11: Un ocoliș	87
Capitolul 12: Mormoloci	95
Capitolul 13: Schimb macazul	102
Capitolul 14: Revin în luptă	110
Capitolul 15: Atac asupra simțurilor	118
Capitolul 16: O viziune cerească	124
Capitolul 17: Ispita	133
Capitolul 18: Pietre de temelie	142
Capitolul 19: Devin de-al locului	150
Capitolul 20: Joy	157
Capitolul 21: Intimidare	163
Capitolul 22: America	170

Capitolul 23: Dragostea renăscută	178
Capitolul 24: Zbateri în drum spre altar	187
Capitolul 25: Se dezlănțuie iadul	194
Capitolul 26: Urme pe nisip	200
Capitolul 27: Prinși într-o pânză de păianjen	206
Capitolul 28: Adevărul iese la iveală	215
Capitolul 29: „Du-te și ascunde-te!”	221
Capitolul 30: <i>Operation China</i>	231
Capitolul 31: Un nou mileniu	240
Capitolul 32: Omul ceresc	246
Capitolul 33: Scrisoarea deschisă	252
Capitolul 34: O minunată harababură	260
Capitolul 35: Biserica pe scenă	271
Capitolul 36: Cel mai mare misionar al lui Dumnezeu	279
Capitolul 37: Culesul recoltei	287
Capitolul 38: Fragmente de călătorie	297
Capitolul 39: Arma mea secretă	305
Capitolul 40: Un drum cu hârtoape	312
Capitolul 41: Planuri pentru a reaprinde focul	320
Informații de contact	329

Prefață

Un predicator creștin pe care îl prețuiesc mult spunea odată că, dacă nu lăsăm ca măreția, harul și puterea lui Dumnezeu să se manifeste în și prin noi, vom da socoteală înaintea Lui.

De-a lungul anilor, am ajuns la convingerea că Dumnezeuul nostru extraordinar, Creatorul cerului și al pământului l-a ales prin harul Său netăgăduit pe Paul Hattaway, ca un vas de lucru al măreției, îndurării și puterii Sale.

L-am întâlnit pentru prima oară pe Paul cu douăzeci de ani în urmă, în timpul unei vizite acasă la el, în Asia. De la bun început am văzut în Paul iubire, integritate, smerenie, zdrobire, inspirație și, mai presus de toate, o sinceritate de copil și o hotărâre nestrămutată de a urma întru totul planul lui Dumnezeu pentru viața sa – toate ingredientele esențiale din care se plămădește un om remarcabil, un adevărat campion în lucrarea Domnului.

Paul este realmente un instrument al harului, unul ușor de înduplecat și folosit. Iar acest lucru este posibil doar atunci când inima omului este impregnată cu iubirea lui Dumnezeu.

Calea pe care Dumnezeu a așternut-o înaintea lui Paul și a familiei sale nu a fost deloc ușoară. Ei au oglindit măreția lui Dumnezeu umblând în smerenie pe drumul deschis înaintea lor, chiar dacă, de multe ori, firea și instinctele naturale îi îmboldeau insistent să o ia în sens invers.

Dumnezeu i-a ales pe Paul și pe scumpa lui soție, Joy, pentru a-i arăta lumii întregi puterea tăriei Lui, pentru a influența lucrarea de misiune de pe tot cuprinsul pământului, determinându-i pe mulți dintre mai-marii și mult-slăviții lideri ai misiunii globale să-și pună întrebări grele referitoare la ei înșiși și cât de folositori sunt ei pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Vrăjmașul a lucrat fără oprire, încercând să zădărnicească planul lui Dumnezeu și să îi silească pe Paul și pe Joy să se abată de la parcursul stabilit de Domnul, însă ei au rămas statornici, cu credințioșie, prin multe furtuni. Roadele lucrării în care sunt implicați s-au înmulțit exponențial, și asta datorită perseverenței și încrederii lor în Domnul.

Mă rog ca această carte să fie spre slava lui Dumnezeu și să însemne o încurajare pentru poporul Său. Fie ca în ziua de azi, când mulți devin descurajați și batjocoritori, această mărturie personală să aibă succes, spre gloria Lui!

Bo Barredo,
co-fondator al organizației **Advancing Native Missions**

Introducere

Cu câțiva ani în urmă, am fost rugat să îmi prezint mărturia la întâlnirea unui grup de casă. În jur de patruzeci de creștini umpleau până la refuz o sufragerie încăpătoare, mulți dintre ei sperând să descopere vreun secret spiritual care să le propulseze viața spre noi orizonturi. Pastorul a deschis întrunirea cu o prezentare măgulitoare a persoanei mele, ceea ce m-a făcut să mă foiesc în scaun, stânjenit. Convins că trebuie să-i readuc pe oameni cu picioarele pe pământ, am rostit primele cuvinte: „Bună seara. Mă numesc Paul și sunt un gunoi.”

Camera s-a umplut de râsete nervoase și zâmbete forțate. Pastorul avea o expresie oarecum îngrijorată, întrebându-se, probabil, ce va urma. Poate se gândea că fraza mea de atac era o nouă tehnică oratorică sau de psihologie inversă, dar și-a dat seama repede că spuneam doar adevărul. După mai mult de douăzeci și cinci de ani de slujire pentru Cristos în mijlocul multor popoare, nu mi-era rușine să îmi privesc viața din perspectiva apostolului Pavel, care a scris: „Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor” (1 Corinteni 4:13).

Sunt pe deplin convins că nu există în mine însumi nimic vrednic de laudă, însă aș vrea să vă împărtășesc o altă latură a poveștii mele. În anii adolescenței, în viața mea s-a petrecut un miracol extraordinar. Pe neașteptate, am cunoscut pe Cineva care mi-a schimbat total sufletul, și nu numai, dăruindu-mi un scop clar și o direcție în viață. Numele Lui este Isus Cristos.

Cu aproximativ cincisprezece ani în urmă, câțiva prieteni care îmi cunoșteau povestea m-au încurajat să scriu o carte, care să fie o sursă de inspirație pentru oameni. Am ezitat, fiindcă slujirea mea implică riscuri și trebuie să fiu cât mai discret în public. De-a lungul anilor, gândul de a scrie o autobiografie a rămas ascuns într-un ungher al minții, în timp ce mă concentram la lucrarea pe care o aveam de făcut.

În anul 2013 mi-am dat seama că se împlinesc douăzeci și cinci de ani de când pornisem în aventura slujirii creștine. În plus, mulți oameni voiau să afle cum a fost fondată organizația noastră și ce principii ne-au stimulat creșterea de-a lungul anilor. După ce am primit multe asemenea întrebări, am început să caut în mod serios voia lui Dumnezeu în această privință: trebuia să-mi fac publică povestea sau nu? Încetul cu încetul, am înțeles tot mai limpede că a venit momentul să îmi scriu autobiografia. Mă simt onorat să o împărtășesc cu dumneavoastră și sper că Dumnezeul cel Viu o va folosi pentru a vă încuraja în propria călătorie prin viață.

William Carey, supranumit „părintele misiunii moderne”, a fost întrebat odată care este secretul succesului lucrării misionare de zeci de ani din India. Carey a răspuns: „Pot să trudesc. Pot să perseverez în împlinirea scopului propus. Așa am realizat ce se vede până acum.”

Biografiile seamănă cu rolele de film pe care s-au înregistrat doar momentele speciale din ce s-a întâmplat în zeci de ani din viața unui om și e posibil ca cititorii să își facă o impresie greșită, cum că fiecare zi în parte a fost nemaipomenită. Realitatea este că, după cum spunea William Carey, mare parte din viața și slujirea mea a fost doar „trudă plină de credincioșie.”

Sunt binecuvântat că am fost martorul unor întâmplări minunate pe parcursul aventurii mele cu Dumnezeu, dar vă rog să nu vă gândiți, nici măcar o secundă, că aș fi cumva mai special sau că am obținut vreun rezultat grozav prin propriile mele abilități sau prin cunoașterea mea. Orice lucru util și valoros din viața mea e meritul exclusiv al harului lui Dumnezeu și al îndurării pe care El mi-a arătat-o prin Isus Cristos.

Fie ca Isus să primească toată slava, căci doar El este vrednic!

Capitolul 1

Omul cu jumătate de creier

Mai 2013

M-am pus în pat în noaptea de 29 mai 2013. După un somn odihnitor, m-am trezit dimineața amețit. Am încercat să mă ridic, dar mi-am dat seama că nu pot sta drept și nu pot merge. Mâna stângă îmi era rece ca gheața și am înțeles că în corpul meu se petrecea ceva grav.

Soția mea, Joy, a chemat ambulanța, și la scurt timp am pornit în călătoria de două ore și jumătate, pe o șosea plină de gropi și biciuită de vânt, până la cel mai apropiat spital. Nici nu-mi pot imagina prin ce treceau Joy și cei doi copii mici ai noștri, Dalen și Taine, care veneau cu mașina în spatele nostru, fără a ști ce se petrecea cu mine în ambulanță.

Odată ajuns la spital, m-au dus cu targa înăuntru și mi s-a făcut o tomografie. După o vreme, un medic cu o expresie gravă pe față a venit să ne informeze:

— Domnule Hattaway, ați suferit un accident vascular cerebral sever. Îmi pare rău să vă spun că jumătate din creierul dumneavoastră a murit, iar jumătatea stângă a corpului vă este paralizată.

După primirea acestui diagnostic sumbru, primul meu gând a fost: „Pentru Isus, asta nu-i o problemă! Sută la sută din creierul lui Lazăr murise, însă Domnul l-a vindecat complet și l-a înviat!” Eram conștient că, medical vorbind, mă aflam într-o situație groaznică, însă Isus acționează la modul supranatural, iar El a afirmat: „Ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu” (Luca 18:27).

Întotdeauna am reușit să văd partea amuzantă a aproape oricărei situații, astfel că, folosindu-mă de arătătorul mâinii drepte, i-am făcut semn doctorului să vină mai aproape. El s-a aplecat spre mine și i-am spus:

— Nu vă faceți griji. Chiar dacă mi-a rămas doar jumătate din creier, tot stau mai bine decât mulți oameni!

Deși mi-am păstrat simțul umorului, pe parcursul următoarelor zile am fost nevoit să meditez mult la condiția mea de muritor. Am înțeles dintr-odată cât de fragilă e viața, însă cei mai mulți oameni trăiesc ca și cum nu ar muri niciodată, fără să-și dea seama că poate doar o bătaie de inimă, un cheag de sânge sau un accident îi desparte de scaunul de judecată al Dumnezeului Atotputernic. Biblia spune: „Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4:13).

Isus ne-a învățat: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru Cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6:14–15). Dacă îmi sosise ceasul, nu voiam să mă prezint înaintea Făcătorului meu cu neiertare sau amărăciune în inimă. Mi-am făcut în minte o listă cu toți cei pe care trebuia să îi iert și m-am rugat pentru fiecare, pe nume.

Răstimpul acela cât am zăcut în patul de spital, incapabil să îmi mișc partea stângă a corpului, a fost crucial pentru viața mea – momente îngrozitoare, dar glorioase deopotrivă. Ascultând Biblia audio în tăcerea nopții, credința a început să îmi palpite în suflet, iar buzele mele au rostit ceea ce fremăta înăuntrul meu de o vreme. Am rugat-o pe asistentă să închidă ușa salonului, căci doream un pic de intimitate. În timp ce îmi vărsam sufletul înaintea Dumnezeului viu, am proclamat cu glas tare versetele: „Dumnezeule, trebuie să împlinesc juruințele pe care Ți le-am făcut; Ți voi aduce jertfe

de mulțumire. Căci mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, mi-ai ferit picioarele de cădere, ca să umblu înaintea lui Dumnezeu, în lumina celor vii” (Psalmul 56:12–13).

O revelație profundă mi-a inundat întreaga ființă: nu îmi sosise clipa morții! Lucrarea mea pe pământ nu se încheiase, iar în planul lui Dumnezeu mai aveam încă multe de făcut. De pe patul spitalului, am declarat: „Nu voi muri, ci voi trăi și voi povesti lucrările Domnului” (Psalmul 118:17).

În primele zile de după accidentul vascular nu reușeam să mă concentrez decât în reprize de câteva minute, după care creierul meu avea nevoie de odihnă.

Deși personalul medical n-ar fi fost prea încântat probabil să aștepte, într-o noapte târziu, când era liniște în jur, am reușit să îmi scot laptopul din geantă și, cu mari eforturi, am scris un e-mail, folosindu-mă de arătătorul mâinii drepte. În cuprinsul mesajului povesteam pe scurt ceea ce mi se întâmplase și ceream rugăciuni pentru mine și familia mea. Am apăsat butonul „trimite”, și e-mailul a zburat spre prietenii mei din toată lumea. Iată un fragment din mesajul de atunci:

Înainte de orice, Îl iubesc pe Isus și nu mă sfiesc să mărturisesc și că îmi place să Îl slujesc. Isus a dat sens și valoare vieții mele. Orice lucru bun pe care l-am făcut vreodată a fost doar lucrarea Sa. Nădăjduiesc și mă rog pentru o recuperare completă. Nu cred că Dumnezeu Și-a încheiat planul pentru viața mea și l-aș fi extrem de recunoscător dacă ar îngădui ca perioada aceasta grea să ia sfârșit, pentru a putea iarăși să Îl slujesc. În Asia există mai mult de 5000 de grupuri etnice încă neevangelizate, care așteaptă să afle despre planul de mântuire al lui Dumnezeu. Și nu avem decât o viață pentru a le vorbi.

În doar câteva zile am fost copleșit cu sute de mesaje de susținere. Se părea că Domnul ridică o adevărată armată de mijlocitori, din cele mai diverse locuri. Am aflat că numeroși lideri ai bisericilor din China și India postesc și se roagă pentru vindecarea mea. Ba chiar un prieten misionar m-a informat că un grup de 13 000 de credincioși din Coreea de Sud au întrerupt conferința la care luau parte și

și-au înălțat glasurile în rugăciune pentru mine. Mijlocitori din diferite zone ale lumii, precum Papua Noua Guinee, Rusia, Etiopia și America mi-au scris și m-au încredințat că insistă la tronul de îndurare al lui Dumnezeu, rugându-se pentru mine. Deși mă simțeam cu totul nevrednic de o asemenea dragoste și de asemenea rugăciuni, am început să experimentez, ca niciodată înainte, nespusa binecuvântare de a face parte din trupul lui Cristos la nivel mondial.

De îndată ce oamenii au început să se roage, duhul mi s-a înviorat, iar mobilitatea a început să se îmbunătățească. Unul dintre frații mei, care nu e credincios, m-a sunat. După scurta noastră conversație telefonică, a sunat-o pe soția mea și și-a exprimat îngrijorarea pentru că „păream mult prea fericit”. Deși îmi simțeam în continuare brațul și piciorul stâng amortite, Dumnezeu înfăptuia o minune progresivă. Cu fiecare zi ce trecea, reușeam să mă mișc un pic mai mult.

La sosirea în spital, cadrele medicale fuseseră nevoite să mă deplaseze dintr-un loc în altul cu patul mobil. Câteva zile mai târziu, am progresat, ca să merg cu scaunul cu roțile. După alte câteva zile, reușeam să îmi târăsc picioarele, folosindu-mă de un cadru. După acel cadru, a urmat curând o pereche de cârje. Când cârja stângă nu mi-a fost de prea mare ajutor, am lăsat-o sub pat și am început să mă deplasez prin spital cu o singură cârjă, având grijă să stau mereu aproape de un perete, ca să mă pot sprijini dacă mă dezzechilibram.

Au mai trecut câteva zile și am ajuns la concluzia că oricum nu avea niciun rost să folosesc o singură cârjă. Am renunțat la ea și am început să mă plimb prin spital fără niciun ajutor, spre marea uimire a doctorilor și asistentelor!

Însă probabil că cea mai mare minune a fost aceea că mintea mi-a rămas aproape la fel de ascuțită ca înainte. Cât privește vorbirea, aceasta nu mi-a fost afectată nicio clipă. M-au transferat într-un spital de recuperare, în alt oraș, unde am fost consultat și de un psiholog. Acesta mi-a dat să completez o serie de teste de matematică și de memorie, pentru a-și da seama de amploarea leziunilor cerebrale. Mi-a citit o poveste complicată și m-a rugat să redau cât mai multe elemente-cheie ale poveștii, în ordinea lor firească. Am recitat tot textul, fără greșală. După aceea m-a bombardat cu o sumedenie de operații aritmetice, pe care le-am rezolvat cu ușurință.

Neavând de unde să știe că dintotdeauna punctul meu forte fusese tocmai jocul acesta cu numerele, psihologul se străduia să noteze răspunsurile mele corecte, care curgeau aproape în același ritm cu întrebările pe care mi le adresa. Într-un final, mi-a spus să împart 391 la 17. M-am gândit câteva secunde și i-am răspuns: 23. M-a privit de-a dreptul nedumerit și a încheiat brusc ședința.

Într-o după-amiază am luat parte la o întâlnire de grup, alături de alți pacienți care suferiseră recent accidente vasculare sau alte leziuni cerebrale. Abia atunci mi-am dat seama ce minune înfăptuise Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunile fierbinți ale copiilor Săi de pe tot pământul. Cei mai mulți pacienți, inclusiv unii mult mai tineri decât mine, erau într-o stare groaznică. Unii nici măcar nu puteau să își ridice capul sau să vorbească. Alții nu își aminteau cum îi cheamă.

Mi s-a spus că trebuie să rămân internat în spitalul de recuperare cel puțin cinci sau șase săptămâni, însă după numai paisprezece zile petrecute acolo, m-am întors la Joy și la băieți – adică la mai puțin de treizeci de zile de când suferisem accidentul vascular. Deși mai aveam cale lungă până la recuperarea completă, eram pur și simplu copleșit de recunoștință pentru ceea ce Dumnezeu făcuse deja și plin de încredere că El Își va duce lucrarea la bun sfârșit.

Singura explicație pe care au găsit-o medicii și asistentele pentru recuperarea mea remarcabilă a fost că „am avut mare, mare noroc.”

Știam prea bine că norocul n-a avut nimic de-a face cu îmbunătățirea rapidă a stării mele de sănătate. Totul se datora puterii și harului lui Isus în viața mea. Domnul a spus despre cei care Îl slujesc:

Ei vor fi ai Mei... Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei cum are milă un om de fiul său care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește.

Maleahi 3:17-18

Săptămânile și lunile de după accidentul vascular au fost foarte dificile pentru draga mea Joy și pentru băieții noștri. Pe atunci, Dalen avea șaisprezece ani, iar Taine, doisprezece. Deși Dumnezeu îmi reda încetul cu încetul sănătatea, procesul de recuperare în sine a fost o

experiență ce m-a învățat smerenia. A trebuit să învăț iarăși lucruri simple ca mersul la toaletă, cum să mă bărbieresc și cum să tai legume fără să-mi retez vreun deget.

Cea mai bună achiziție pe care am făcut-o în vederea recuperării după accidentul vascular a fost o masă de ping-pong. La început de-abia reușeam să nimeresc mingea cu paleta, însă încetul cu încetul s-a restabilit coordonarea mână-ochi, astfel că am reușit să fac față la jocuri lungi, în care mingea zbura dintr-o parte în cealaltă a fileului într-un ritm dezlănțuit. Pot spune chiar că am devenit un jucător mult mai bun de tenis de masă decât înainte.

Au trecut astfel câteva luni de la accidentul vascular cerebral și simțeam că ceva se decuplase, în chip straniu, în sufletul meu. Inima mea tânjea să fie iar printre oamenii pe care Dumnezeu mă chemase să îi slujesc. Astfel, la insistențele mele, ne-am urcat cu toată familia în avion. Câteva zile mai târziu, ne înghesuim într-un funicular alături de vreo alte douăzeci de persoane, urcând panta unui munte pentru o priveliște superbă deasupra Oceanului Indian.

Printre tovarășii noștri de călătorie se numărau două femei musulmane din Bangladesh, îmbrăcate în costume tradiționale, cu rochii maro, împodobite la poale cu bijuterii de argint. Lângă ele stătea o familie de indonezieni din insula Sumatra – unul dintre cele mai fascinante locuri de pe pământ și căminul a zeci de triburi musulmane și animiste. Grupul de călători includea și turiști chinezi, indieni și thailandezi, un cuplu din Nepal ce era în luna de miere, precum și un călugăr budist tibetan, din creierul munților Himalaya.

Niciun doctor nu mi-ar fi recomandat forfota Asiei ca loc ideal pentru a mă recupera după un accident vascular cerebral sever, însă ochii mi s-au umplut de lacrimi când mi-am dat seama că sufletul meu își găsisese iarăși pacea. În funicularul supraaglomerat, inima mea tresălta de recunoștință față de Isus, Marele Medic. Pentru prima oară după multe luni de zile, simțeam că trupul, inima și mintea mea erau pe aceeași lungime de undă. Ajunsesem acasă, acolo unde mi-era locul, printre oamenii pe care îi iubeam.